

บทคัดย่อ

การพิจารณาคดีอาญาใช้หลักในการค้นหาความจริงซึ่งโดยหลักมีการนำสืบพยานหลักฐาน ทั้งนี้ พยานบุคคลจัดได้ว่าเป็นพยานหลักฐานประเภทที่สำคัญที่สุด เนื่องจากไม่เพียงแต่พยานบุคคลจะทำหน้าที่นำเสนอถึงข้อเท็จจริงที่คู่ความฝ่ายที่อ้างตนเองต้องการนำสืบเท่านั้น หากแต่ยังทำหน้าที่ในการเชื่อมโยงเหตุการณ์และพยานหลักฐานต่างๆ เข้าด้วยกัน รวมถึงการนำสืบอธิบายพยานหลักฐานชนิดอื่นๆ ด้วย ด้วยเหตุนี้กฎหมายจึงได้กำหนดให้พยานบุคคลมีหน้าที่ 3 ประการ ได้แก่ ต้องเดินทางมาศาล ต้องเบิกความต่อศาล และต้องเบิกความตามความจริง

เนื่องจากพยานบุคคลมีความสำคัญต่อคดีดังที่ได้กล่าวไปแล้ว พยานบุคคลจึงมักตกเป็นเป้าหมายที่จะถูกแทรกแซงเพื่อให้พยานบุคคลไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ข้างต้นหรือปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่เต็มประสิทธิภาพจากผู้จะต้องเสียประโยชน์จากการเบิกความดังกล่าว ซึ่งเราเรียกการกระทำดังกล่าวว่า “การยุ่งเหยิงต่อพยานบุคคล” ทั้งนี้ การยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลดังกล่าวอาจจะกระทำได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ การชักจูง การข่มขู่ การตอบโต้พยานบุคคล และการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลในรูปแบบอื่น เช่น การให้ข้อมูลเท็จแก่พยานจนพยานไขว้เขวทำให้คำเบิกความไม่น่าเชื่อถือ หรือการกระทำบางอย่างที่พบเห็นได้ทั่วไปได้แก่ การชักจูงและแนะนำพยานให้เบิกความไม่ตรงกับความจริง ก็ถือเป็นการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลรูปแบบหนึ่งเช่นกัน

ทั้งนี้ มาตรการทางกฎหมายที่สามารถใช้ป้องกันมิให้พยานบุคคลถูกยุ่งเหยิงนั้น อาจแบ่งออกได้เป็นการสืบพยานล่วงหน้า การคุ้มครองพยานบุคคล การสืบพยานโดยไม่ให้เผชิญหน้ากับจำเลย และการลงโทษทางอาญาแก่ผู้ยุ่งเหยิงกับพยานบุคคล และเนื่องจากประเทศไทยยังมีได้ให้ความสำคัญกับมาตรการประการสุดท้ายเท่าใดนัก ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาและเปรียบเทียบบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทยเฉพาะในประเด็นดังกล่าว

ผลการศึกษาพบว่าบางประเทศมีการบัญญัติกฎหมายลงโทษผู้ยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลอย่างครอบคลุมทุกกรณีซึ่งประเทศเหล่านั้นได้แก่ ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศออสเตรเลียซึ่งล้วนแต่ได้รับอิทธิพลจากความผิดตามกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law Crime) ทั้งสิ้น ส่วนประเทศให้ระบบประมวลกฎหมาย เช่น ประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมนีไม่มีกฎหมายเอาผิดกรณีดังกล่าวอย่างครอบคลุมแต่อย่างใด

สำหรับประเทศไทยก็เช่นกัน ยังไม่มีกฎหมายเอาผิดกรณีดังกล่าวไว้โดยตรงจึงต้องนำความผิดทั่วไป เช่น ความผิดต่อเสรีภาพ หรือความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นขัดหมายศาลหรือใช้ให้ผู้อื่นเบิกความเท็จมาปรับทำให้ไม่ครอบคลุมกับการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลบางกรณีได้ และเนื่องจากไม่ใช่ความผิดที่เกี่ยวกับการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลโดยตรงนั่นเองทำให้อัตราโทษที่นำมาลงแก่ผู้ยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลจึงไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิดเท่าที่ควร

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้นำเสนอถึงข้อจำกัด และความไม่เหมาะสมของกฎหมายไทยในการเอาผิดกับการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคล รวมถึงวิเคราะห์แนวคิดอันเป็นสาเหตุของการบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวและเสนอแนวคิดในการให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามหน้าที่ในฐานะพยานให้มากยิ่งขึ้น พร้อมเสนอให้มีการบัญญัติความผิดฐานยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลขึ้นเพื่อให้การปรับใช้การปรับใช้กฎหมายและการลงโทษในกรณีดังกล่าวมีความเหมาะสมต่อไป

Abstract

Of an official prosecution, evidences are central to the success because the persons accused of crime shall be proved beyond reasonable doubt that they have committed a crime. Furthermore, witnesses are the most important due to the fact that they will not only present relevance facts to the Court but show the Court the connection of any other evidence and event as well; therefore, served with a writ of the Court, they have been determined three particularly legislative functions by means of law: to go to the court, to testify, and to testify truthfully.

Inasmuch as witnesses are the key of criminal proceedings, they have frequently been victimized to be interfered either not to comply with their legal duties or to do ineffectively. Such interference might be identified as "witness tampering" that is categorized into several types, namely inducement, intimidation, retaliation, and any other witness tampering. Give witnesses the false information, for instance, leads them to be confused, together with produces unreliable testimony. In other words, the lawyer's common acts found prior to court hearing, such as illegal coaching or misleading witness to say not absolute truth, are also other types of witness tampering.

Legal measures applied to preclude tampering witnesses are comprised of examination of witness in advance, witness protection, defendant and witness non-confrontation, and witness tampering punishment. Despite of having measure of examination of the witness before the date as designated to make a statement and non-confrontation of defendant and witness in accordance with the Criminal Procedure Code and measure on witness protection under the Witness Protection Act 2003, Thailand has no applicable provision to the act of witness tampering. Hence, this thesis has been focused on the latter point.

From the study, it is found that England, the United States, and Australia, all of are the common-law, have the tampering offences. The statutes thereof have been evolved from common law crimes, especially Contempt of Court and Perverting the Course of Justice. In contrast, the other

countries, France and Germany, which are not common law, have no particularly tampering provisions.

Similarly to France and Germany, Thailand has no legislation concerning witness tampering directly. Thus, the solution is to apply the relevance provisions, namely offences against liberty, offences against life and body, or subornation of perjury, which have not been designed for the act of tampering witnesses. It is obviously indicated that the solutions do not cover all types of witness tampering and the penalties thereof are improper for the detriment to the administration of justice.

This issue has presented the legal restriction and inappropriate legislation to prevent the act of witness tampering in Thailand and analyzed the concept of the legislation of tampering offences and the concept of elevating anyone conducting as a witness to a public officer. Lastly, the legislation of the offence of witness tampering applicable and punishable to the doing of witness tampering are recommended appropriately.